

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Det Radikale Venstre synes som de øvrige partier, at det er en meget lykkelig udgang på denne sag, at det igennem et grundigt udvalgsarbejde er lykkedes at skaffe bred enighed om fredningen af Tøndermarsken.

Det er helt indlysende, at en sådan bred enighed om af og til ret modstridende interesser betyder, at alle parter har måttet bøje sig på nogle punkter. Det har hele tiden været intentionen, det tror jeg det har været hos os alle sammen, at finde frem til løsninger, der kunne accepteres af den lokale befolkning. Vi mener også, der i vid udstrækning er taget hensyn til de ønsker, der blev fremsat af forskellige deputationer ved mødet den 5. januar 1988, hvor jeg da også fik det indtryk, at man lokalt var indforstået med, at marsken burde fredes.

Det, der er sket, er, at man først og fremmest har fået jordfordelingen ind i forslaget igen, og dernæst, at man har søgt at sikre, at de fastboende har mulighed for en rimelig eksistens. Hertil kommer, at vi har fundet det rigtigt, at de okkerpotentielle jorder skulle være fordelt, så de ikke kom til at frembyde nogen problemer.

Men Det Radikale Venstre er naturligvis ked af, at formuleringen af sammensætningen af det rådgivende udvalg kunne give anledning til at tro, at husmændene var blevet undtaget i den forbindelse. Det har efter min mening ikke været udvalgets hensigt, og jeg skal derfor anmode om at få forslaget tilbage til udvalget inden tredje behandling med det formål at søge at klargøre, at alle grupper af lokale landboere bør være repræsenteret i udvalget.

Derudover vil Det Radikale Venstre gerne anbefale forslaget og dermed de ændringsforslag, der er stillet af ministeren, men naturligvis ikke Fremskridtspartiets.

Dohrmann (FP):

Inden vi stemmer om ændringsforslagene, skal hvert eneste folketingsmedlem gøre sig fuldstændig klart, at det, Folketinget er i fuld færd med at vedtage – altså med det forbehold, naturligvis, at lovforslaget bliver vedtaget – er en påbegyndelse af affolkning og braklægnings af Danmark.

Som jeg har sagt tidligere, er der overhovedet ingen risiko for, at Tøndermarsken bliver ødelagt på nogen som helst måde. De folk, der bor derude, er dem, der har bygget det op. Det har

generationer før dem også gjort, og derfor er der intet som helst lokalt, der truer området.

Men andre steder i landet sidder der så nogle vældig kloge akademikere, som finder ud af: Uha, nu skal vi sandelig have fredet Tøndermarsken.

Al den pæne snak, man kommer med om lokalbefolkningens indflydelse osv., lyder smuk og pæn, men når hr. Sønderby og hr. Svend Åge Petersen har været ude og tale med deres lokale folk, synes jeg, at de skulle informere Folketinget om, hvorledes lokalbefolkningen ser på de ting, der er ved at ske her.

Jeg står med et avisudklip fra Vestkysten, og det er da ellers hr. Sønderbys hoforgan. Der står, at hr. Sønderby har været ude og møde dem, og der er oven i købet et stort, pænt billede af dem, hr. Sønderby har mødt. Der står, at man ikke accepterer det, der er vedtaget, og man kritiserer det sønder og sammen. Det, man kritiserer, er selvfølgelig først og fremmest, at den lokale indflydelse har været alt, alt for lille.

Der står i øvrigt – jeg vil da gerne give min tilslutning til fru Dagmar Mørk Jensens bemærkninger – at husmændene naturligvis også skal repræsenteres i det udvalg. Men hvem har smidt dem ud, hvem har sørget for, at de ikke kom med? Det er forligsmagerne.

Jeg synes nok, at det vil være helt naturligt at spørge, når nu husmændene skal have den plads, der er udsigt til: Jamen hvem er det så, man ønsker at smide ud? Er det den tyske landboforening, eller er det den danske landboforening, eller er det Friluftsrådet? Hvem er det, man ønsker ud? Eller skal udvalget udvides?

Det er sådan nogle ting, der bevirker, at det i hvert fald i mine ører lyder som det rene hykleri, når man står her og taler om denne store lokale indflydelse.

Nogle af de ændringsforslag, ministeren har stillet, kan vi stemme for. Andre vil vi stemme imod, fordi de er ensbetydende med en skærpelse sammenlignet med det foreliggende lovforslag.

Fremskridtspartiet har stillet fire ændringsforslag. Det første går ud på, at når der skal foretages en jordfordeling, som alle er enige om er nødvendig, må det være helt rimeligt, at alle offentlige arealer bliver stillet til rådighed.

Vedrørende det andet ændringsforslag, vi har stillet, nr. 5, vil jeg gerne læse bemærkningerne op: